

Kamarás Klára

*Élomból szőni
pilleszárnyat...*

Kamarás Klára:

Ólomból szőni pilleszárnyat...

Versei

© Kamarás Klára, 2006.
A címlap Kaskötő István munkája
ISBN 963 9660 159

Köszönöm barátainnak a bizalmat, munkát és anyagi áldozatot
Amellyel a kötet megjelenését lehetővé tették.

Kiemelt támogatóim:
Baranyai Attila, Bokros Tibor
Kaskötő István
Letenye Város Önkormányzata
Oktatási Kulturális és Sport Osztálya

Révai Digitális Kiadó kft
Tel:365 10 63, Fax: 365 10 65
E-mail: info@konyvcsinalo.hu
www.konyvcsinalo.hu

*Az álom és a költészet szabad.
Az vagy, akinek képzeled magad.
Lehetsz király, vagy koldus, egyre megy.
Anyja után vágyódó kisgyerek,
elestél? Hagyd, hogy felemeljelek,
s ha dalolok, hidd azt, hogy csak Neked!*

Ida Anna dalok

DALOLJ RIGÓ!

Ha úgy érzed, nehéz az életed,
mert senki nem hallgatja éneked,
meghalt a vágy, kihűlt a szerelem,
akkor gondolj rám és dalolj nekem!
Füledbe súgom halkan: élni jó...
Dalolj rigó! Dalolj nekem rigó!

NEKEM CYRANO KELL...

A fürdőkrémem barack illatú.
Azt mondják, ettől pont olyan vagyok,
mintha a kompót ömlött volna rám.
Ó, jó Cyrano, most te kellenél,
hogy meggyógyítsd e sérelem sebtét!

Azt mondanád, hogy méznél édesebb:
a nyári nap érlelte bőrömet,
s e szép barackok olyan hamvasak,
hogy csodájukra nem marad szavad.
Tündérleány gyümölcsöskertje ez?
Itt olyan illatfelhő lengedez!
S hol ennyi friss gyümölcsre van remény,
szívesen lennél ott kertészlegény....!

Cyrano biztos mást is mondana...
és hogyha nagyon szépen mondaná...
hajnal előtt nem engedném haza...

HÁROM KÍVÁNSÁG

Lennék a szeretőd,
s míg átölelnél lágyan,
csókod nyomán piros rózsák
borítanák a vállam...

Inkább barátod lennék. Víg barát...
Boroskancsó állna az asztalon...
Poharazgatnánk, és együtt nevetnénk
a sok bolond, hiszékeny asszonyon.

Én legjobban anyád szeretnék lenni.
Ölembe hajtanád fejed,
s én mindent, mindent megbocsátanék...
De így? És most? Na nem! Ezt nem lehet.

BOSZORKÁNYTÁNC

Parazsat loptam, lángot fogtam,
ölelgetlek félálomban.
Minden éjjel táncot járok,
így szokták a boszorkányok.

*Parazsat őrzök, lángom lobban,
lobog a tűz már, éleszd jobban,
szoknyám pördül, sarkam koppan,
tölts poharamba, ne hagyj szomjan.*

Pattog a szikra, nincs aki bánja,
gyullad a szalma, átcsap a házra,
ég a világ is, oltani kéne...
Hajnalodik már... itt van a vége.

IDA-ANNA, AZ ÁLMOK ASSZONYA

Ó Ida Anna! Ő lányod és anyád
és asszonyod, ki úgy ölel ma át,
ahogyan ölelt mindaz, aki volt...
Kinek apja, s anyja vagy egy személyben,
mert a saját műved szinte egészen.
Lehet, hogy él... lehet, hogy álom,
lidérces fény, mely nincs is a világon,
vagy egy szobor, mely mozdulatlan várja,
hogy leboruljanak elé imádva,
vagy szolgálód, ki lesi szép szavad,
vagy dajkálgat, hogy ne maradj magad.

Lehet, hogy szellem, s éjfélkor kísért,
vagy jó tündér, aki mindent megért...

Hajnalban hess!
Már nagyon messze jár,
de hívd, keresd...
a gondolat majd újra rátalál.

Holnap talán egy tarka pille lesz,
vagy esőként virágot permetez...
vagy hulló lomb között egy csöpp levél,
mely színesebb tarkább a többinél....
s ha párát ont a fázós őszi rét
a ködben Ida-Anna fut feléd...

HAJNALBAN

Hajnali négy van...és telihold
...és milyen álmom...!
Mennyi kobold siklik le a kertbe a hold sugarán...!
Nézd, ki van itt?!
Ida Anna válik ki e tarka tömegből...

– Engedj be az ablakodon!
Kulcslyukon, vagy falon át,
úgyis bejövök, hiába a tiltakozás,
jobb, ha magad nyitsz ablakot, ajtót...
Látod, milyen csöppnyi vagyok?
Szoríts most tenyeredbe:
senki ne lásson!
Érzed, hogy lüktet bennem a vér?

Hallgass! Jön valaki...
Mit gondolna, ha meglát...?
Gyorsan dugj a zsebedbe!
Jaj, ne oda, te bolondos!
Ide föl, hogy halljam a szívdobogást...

Megtetted? Tudd meg:
ez volt a beavatás,
a szövetség kezdete köztünk.
Tedd csak a dolgod...
Bárhova mégis
már ezután,
szép Ida Anna örökre veled van.

CSODAVÁRÓK

Hallod, mit súgnak a lombok?

Minden fa vigyázva figyel:

Ez mi a szösz?

Lám az öreg tujafáról,

hallik a lombzuhogás.

Mozdul az ág:

sss-s... gyere gyorsan...

sss...sss...gyorsan a kertbe...

sss-s ...Ida Anna

ott ül egy ágon...

Gyöngypántos papucsom leesett,

hozd fel utánam a fára !

Aztán elrepülünk.

Meseszőnyegem száll a magasba...

Megnézzük a szultánok palotáját,

kicselezzük a negyven rablót,

Aladdin csodalámpáját,

meglásd, majd neked adja.

Egy felhő peremén landolunk végül

ketten, csodavárók.

Égi cseresnyéskertben

szemezünk víg vacsorát.

Sose félj, csak fogd a kezem,

hajtsd az ölembe fejed!

Inkább vágysz táltos paripára?

Ó te mohó!

Az a holnapi meglepetés...

CSAK ÁLOM

Még várj...még van idő,
magasan jár a nap.
Ne tudja senki,
hogy csak álom ez,
álmodtál,
s én is csak álmodtalak.
Majd elcsitul köröttünk a világ,
és szürke fátyol könnyű árnya
borul a tájra...
Akkor majd újra itt leszek.
Meglásd, a csillagok világát
borítja ránk az éj, s a képzelet.

NÉGY SOR

Virág szeretnék lenni könnyű szélben...
Tavaszzal ringatna, napfény, ragyogás...
Mit bánom én, hogy mit hoz még az élet!
Szakítsanak le, csak mondják: "Csodás!"

PAPÍRHAJÓ

Papírhajóm nyugodt vízen lebeg,
sebes patakra nem merészkedek.
Az óceán? Ott úszni lenne jó...
de kis papírhajónak nem való.

Szilaj habok közt úszni nem lehet:
elázna minden kedves üzenet...
a kapitány is vízbe hullna... Én
egy zátonyon kötnék ki, mint szirén,
vagy elmerülnék s nem maradna fenn,
csak pár ezüst szál a nagy kék vízen...

HAJNALI SZERETŐ

Dermesztő, hideg éjjel után
oldódik-e végre a tél...?
Fázik a lány, aki most
forró csókot ígér.

Hajnali szép szeretőm,
gyere bújj csak, bújj ide hozzám!
Két karod jó melegétől
ébred bennem a vágy.

EZ TÖBB...

Ez több, mint szerelem:
ez gondolat...
Hajnali séta juharfák alatt...
galambszárny rebben...
párák... permetek...
hullnak a fáradt, őszi levelek...

Aztán a munka...és már odabenn...
A szkeneren fehér cicád pihen....
Megsimogatnám...mégse...nem lehet:
megérezné a simító kezét...
felébred, s akkor én is ébredek...

Már reggel van, kinyithatom szemem...
csak álom volt s egy szálló gondolat...
Egy gondolat..., mely több, mint szerelem...

ÁRNYAKAT ÚZVE

Éjszaka van már,
hunyd le szemed.
Villódzó fények közt
visszavezetlek a múltba.
Add a kezed, sose félj,
csak csókolj újra, meg újra.
Volt, ami volt.
Most itt vagyok én:
múlt is, jelen is.
Semmit nem ígérek,
de az éjszaka árnyait
elűzni segít
hús testem és ez az ének...

A PERC VARÁZSA

Mint kába lepkét gyertya fénye,
úgy vonzol, s tán lehullok égve,
mert perzselt szárnnyal
szállni nem lehet,
csak itt hagyni egy semmi életet...

FÉNYKOSZORÚBAN

Fénykoszorúban táncol a dáma,
fénylik az arca, fény a ruhája,
ám ha szerelmes szempárra pillant,
ledobja selymét, s oltja a villanyt...

HOLDEZÜST ROMANTIKA

Ezüstös fény hull most a házra,
beles a hold az ablakon,
és holdezüstre festi lágyan
a hajam, a karom ... a vállam...
S az ágyon , nyáréji melegben
ezüsthénytől ragyog a testem.

Most így, csak így érints te drága,
és bársony legyen minden szép szavad,
hisz ez varázslat, ez a Hold varázsa,
megtörni hangos szóval nem szabad.
Ó simogass! Én mindig arra vágytam,
hogy simogass, ahogy a holdsugár...
Hát nem tudod, hogy régen erre vár
a hajam...és a karom...és a vállam...

És csókolj úgy, mint senki mást,
és csókolj úgy, mint a mesékben,
mintha azt hinnéd, nem szabad,
s én kérlelnék, hogy... mért nem?

És csókolj vadul és mohón,
hisz' már lobogó tűzzé váltam,
csókkal boríts, ahol csak érsz,
ezüst nyakam... ezüst hajam...
a karom és ezüstös vállam...

Elbújt a hold.

Elönti a szobát a lüktető sötét...
Ne sajnáld az eltűnt ezüstcsodát:
Majd kárpótollak mindezért.

MINDEN VERSEM TIÉD

Minden versem terólad szól szívem,
és róla... és róla...
Miden soromban ott lobogsz velem,
és persze ők is. Vagy nem?
Mondd meg hát nekem,
ez milyen szerelem?

Igen, minden dal három férfié
egyszerre és külön.
Osszátok el, hosszában,
vagy keresztben,
vagy szétpengetve mind a szavakat,
figyelve, mi jut, mi marad,
darabra mennyi és kié?
Én nem vagyok már senkié.

Három férfi van mindegyik dalomban.
A három inkább lenne egy!
Mellettem egy hús-vér az ágyon...
Másik: megértő jó barátom.
A harmadik? Talán csak álom...

Belátom,
hogy együtt sem tesznek ki egyet,
egy igazit, akit egy asszony
egy életen át is szerethet.

AUGUSZTUSI FELHŐK

– Nevetsz, de szemed nem nevet veled,
s szád szögletében keserű az árnyék.
Kérdeznék, de mit sem ér a szó,
őszinte választ mindhiába várnék.

Milyen felhő ez...? Elszállt az idő?
Ne gondolj rá. Lesz még napfény, madárdal,
lomb és virág... és vers. Szerelmes szó is.
A gondolat határok nélkül szárnyal.

– Most óvatosan lépünk járt úton,
és napra-nap. Mondd meddig tart hitem?
Botorkálunk a szürke semmiben!

Hová? Miért? Már magam sem tudom,
hiszen csak álom minden újramezdés!
Ha tudsz feledni, akkor vagy szerencsés.

ŐSZI ÓRÁK

Álmaimat beledi majd a hó,
de ma még őszi szél visong a tájon,
ezüst szálak feszülnek tört virágon:
parányi pókok–szötte kis hajók...

Emlékek közt bóklászom óraszám.
Míg nézem a halódó kertet némán,
didergő köd hull lassan rád és énrám,
s úgy érzem, sosem oszlik el talán...

Segíts nekem, ölelj magadhoz kedves!
Melengesd, mint régen, fázós kezem...
Emlékezz, ahogy én emlékezem...

Fut az idő... az ősz is elszalad,
de ha van még dédelgető szavad,
szemem csak ködtől, nem könnyektől nedves.

ŐRIZZ MEG

Borongós árnyékkal szívemben
járom a kertet őszi csendben...
Búcsút veszek lombtól, virágtól...
maroknyi léttől... csalfa nyártól...
Tőled még nem.
Kérj, hogy maradjak...!
Aki voltam...s aki vagyok ma,
őrizd meg annak.

VALAKI MINDIG VISSZAHÍV

Mikor úgy érzem, nincs tovább,
utolsót lobbant már a láng,
egy furcsa árnyék hívogat,
hiába minden áldozat...,
valaki mindig visszahív...

Valaki mindig visszahív,
mikor zokogva fáj a szív,
mikor a kétség és tudás
egymásra ront, s a pusztulás
szegény, bolond fejemre száll...

Szegény bolond fejemre száll
a sűrű éj s a rút halál,
és megfogják a vállamat,
már csak egy végső pillanat,
de mindig van egy fénysugár...

...de mindig van egy fénysugár,
vagy egy parányi fénybogár,
mely megmutatja mennyit ér
az élet, s újra jót ígér,
mikor úgy érzem, nincs tovább.

KIS ÉJI ZENE

(*Kaskötő Istvánnak*)

Fülemben az esteli csendben,
már nem hexameterben,
dúdol a vér,
lám, hajam is beszítálta a dér,
tán eljött az idő,
az hozta elő
szívemből az új muzsikát,
szomorú muzsikát.

Hogy cirpel a csend!
Parányi cintányérok hada zeng,
és semmi se köt már,
semmi se old még,
és ki elindult,
lehet, hogy holt rég,
úttalan úton,
útfélre téve,
már csak azt várom,
mikor lesz vége,
mert hajamat
beszítálta a dér,
elszállt az idő,
lassul a vér...
az hozza elő
ezt az új muzsikát,
szomorú muzsikát...

SZÍNHÁZ

Kihunytak a fények.
A díszletekről hámlik a rózsaszín álom.
Kopott illúziókból emelt várfalak
dőljetek össze!
Más a világ. Már tíz körömmel
bontom én is a kopott palotát.
Vissza a molyos jelmezeket a sifonérba!
Cyrano meghalt.
Mosca a kertjében pihen,
várja a semmit,
vagy egy új szereposztást.
Kutyája nyaldossa kezét.

LESZÜNK-E...?

Leszünk- e még, mint gyermekek, fehérek,
s őszinték, mint egy vízzel telt pohár?
Most minden árnyék, végtelen mocsár,
határa nincs a földnek és az égnek.
Leszünk-e még, mint gyermekek, fehérek?

Ha majd a vágy emléke is csak emlék,
és csendben tovaszáll a szerelem,
mondd, néha mégis megfogod kezem?
Lesz szép szavad ... virág, mit vízbe tennék,
ha majd a vágy emléke is csak emlék ...?

Rekviem helyett

KÉTSÉG

Valami vágy... valami álom...
valami kérdés..., nem találom...
Mondd el miért, vagy mondd miért ne...
Nincs rá szavam! Ha vége, vége!

Ó, jaj, mi ez? - így szólt anyám,
s meghalt azon az éjszakán.
Ó, jaj, mi ez? - kérdem és félek,
pedig még élek... én még mindig élek...

REKVIEM HELYETT

Ólomból szőni pilleszárnyat,
Hulló pihékből bércre várat,
Mécsszel járni nyári fényben,
Halottat kérni, jaj, hogy éljen:
Hiába mind... hiába már...
Hiába, mindhiába már!

Én mégis, mégis útra kelnék,
Kharón ladikján áteveznék,
Keresnélek földben, virágban,
kiáltanék az éjszakában:
Hol vagy anyám?...Hol vagy anyám?
Hol vagy anyám, édesanyám?

TÜKÖRKÉP

A kirakatok üvegében
látom : anyám kísér szerényen.
Megállok ... áll... Lép, hogyha lépek...
Anyám, engedj utamra...félek...

EMLÉKEZÉS ZSÓFI MAMÁRA

Anyámnak tündérujja volt,
nyomán a szakadás beforrt,
leszakadt gombok serege
kereste, hol van a helye.

Kezében táncolt a kanál,
dalolt a fedő és a tál,
és tudtam, mikor este főz
meséket gombolyít a gőz.

Én tündérséget nem tanultam,
és most, hogy visszasodrom múltam,
nem tudom, olyan fontos-e
a valóság, mint a mese.

BÚCSÚ EGY RÉGI BARÁTTÓL

Meghaltál ? Élsz még? Mindegy, úgysem értem.
A szél elfújta léted és neved.
Vagy tán a sors törölt le, mint egy írást...
Barát voltál? Mindegy... Isten veled!

Felrémlik néha-néha kedves arcod
Egy - egy borultas őszi alkonyon.
A remény olcsó, a hit drága jószág:
Hogy élsz, remélem, hinni nem tudom.

Ha a vadszőlőt kinn a szél cibálja,
S sötéten leng az omladó falon,
Káprázó szemmel szinte-szinte látom,
Te nézel be hozzám az ablakon.

Te szólsz hozzám a zörrenő levélben,
Bús ködpalástban te jársz kedvesem,
Foszló árnyékod látom átsuhanni
A dérral hintett, fáradt kerteken.

De lám, az ég oly szürke, szürke egyre,
És nem idézi kérdő kék szemed...
Meghaltál? Élsz? Ki tudja, jobb talán így.
Barát voltál? Mindegy... Isten veled!

VALAKI VOLT ...

Valaki volt, aki ma nincsen...
Mint kézfogás rozsdás kilincsen,
elmúlt, leporlott mindörökre.

Valaki volt,... ma nincs semerre.
Az éjszaka a szél leverte
az ágakat, miket beoltott.

Valaki volt... s őt én szerettem.
Minden szavat rajongva lestem,
de nincs postás, ki tőle jönne.

Valaki volt... valaki elment...
Ahogy rovom e hosszú termet,
tudom, többé már nem jön vissza.

Majd azután

Anyám... szerelmem ...
jaj a gyerekek...!
Valakiért én
mindig remegek.

Aztán ... majd aztán,
akkor én jövök !
Kibomlok és
az égig felnövök.

Csillag leszek...
szikrázó, hófehér...
Hajamra lassan
hullik már a dér.

ÖNARCKÉP TÉLEN

Hólepte torsközt bukdosó madár.
Riadva verdes: Tavasz, jössz-e már?

A rókaléptű Sors
árnyéka hull a rétre,
s a hó lágyan, puhán
kendőt borít a vérre...

VIRÁGHALÁL

(levél a kórházból)

Elmenni tudni kell.
Nézd a virágot,
mit a kertész mohón,
sietve vágott...
Ki gondol a halálra,
ha ránéz e csodás
vágott-virágra?

Áll büszkén,
vörösen,
merészen,
mindenre készen!
– Soha ily szépet!
– Maga az élet!

De néha, ha senkise nézi,
szinte reszket a szíve, érzi,
s ilyenkor hull le egy-egy szirma.

Súgó szeleknek könnyű szárnyán
úszom egyedül... s olyan árván...

Úgy gondoldj rám, mint egy virágra,
szépre, – amilyen sose voltam –
ha majd elmúltam...

HALOTTAK NAPJÁN

Voltam: KARÁCSONY,
CSILLAG, RAGYOGÁS.

Vagyok: hétfő, kedd,
szerda, .nagymosás ...
Vagyok reggelid és ebéded,
paplanod, párnád, hogyha kéred.
Csütörtök vagyok, szürke péntek,
s már el is telt e csöppnyi élet.

Leszek, mint annyi más, ha vége:
halottak napján gyertya fénye...

NOLAN WHITE SÍRJÁRA

Mondom neked fiam, hogy balga ember az,
ki túlbecsülve képességeit
nem számolja az évek gyors múlását,
s ifjút megillető babérra vágynak.
Hidd el nekem, hogy mégis mennybe száll,
mert írva az vagyon,
hogy boldogok, kik lélekben szegények,
s övék az ország ott fenn mindörökké.

HÁROM LÉPÉS

(Az együttérzéstől a kegyetlenségig)

BÁRÁNSIRATÓ

A bárányokat mindig leölik.
Feltálalják,
kutyák vagy farkasok azok,
kik őket habzó szájjal megeszik?
Mindegy nekik.

Közöttünk jár a félelem.
Ha összebújunk
félénken vacogva,
s hiszünk a gőzölgőn
védő akolba',
hát egyenként tépnek,
nyírnak, vagy vágnak...
Utólag nincs helye a vádnak!
Mindig lesznek Pilátusok,
és minden kéz, fog és köröm
újra csillámló, tiszta lesz.
Jöhet a húsvéti öröm...

Bárány, ne sírj!
Ne bégess!
Ne nézz a késre,
mely testvéreid
meleg húsától véres.

Gondolj az ékes tála,
mely felmagasztal majd
vendégre várva!
Mit számít, hogy csak egy az életed!
Melyik gyomorban végzed és mikor...
hát nem mindegy neked?!

SOVÁNY VIGASZ

Bárány, ne sírj, ne bégess!
A farkasok ideje véges.
Volt arra példa,
hogy nem a bárány lett az első préda.
Jövőd kitárul, látsz még tarka rétet,
mielőtt utolér a végzet.
Bárány! Hát téged nem vigasztal
a díszes tál és az ünnepi asztal,
mely végül felmagasztal?!

HÚSVÉTI MESE

Bárány, ne bégess!
Ígérem, minden késem éles,
és nem fog fájni:
történjen bármi!

NÉGYSZEMKÖZT

Tudod... Az élet így is, úgy is...
Ki ne mondd...!
Csak szép legyen az út,
és mind bolond,
aki előre kesereg,
s azt várja, mikor jön a fürgeteg,
mely végleg elsodor...
Most kimondom: temet.
Múlttá tesz minden küzdést, életet.
Megyünk... Megyünk a közös cél felé,
virágok, hantok, koszorúk közé..
Addig talán még lesz néhány tavasz
másnak... s nekünk is majdnem az.
Ezer göröngyben
botlik meg a láb,
de a kék madár dalol valahol...
Te hallod még?
" - Tovább! Tovább!"

Remény? Hát persze!
Mindig van remény,
míg tart az út,
pedig végül mindenki odajut...
Tudjuk, hogy nem számít hova
visz el a Szent Mihály lova...
Csak míg a saját lábunkon megyünk,
addig fontos: "hogyan?"
Botladozunk és vándorlunk tovább:
egy kicsit sírva, kicsit boldogan...

Dióhullás

MINT FÁK A SZÉLBEN

A dombtetőn a ház előtt
két roskatag fa. Összenőtt,
hatalmas kettős korona,
mint életünk sok ág-boga...

Milyen szél tűzte őket egy halomra?
A csíráébresztő tavaszi pompa
ideje véget ért.
Ki nő nagyobbra, virít szebben?
Vívtak együtt és egymás ellen
fényért, esélyért, életért.

...És ág törött, gallyak szakadtak,
mikor viharban összecsaptak...
...de mégis támasz, mégis társ az,
akit a sorsod melléd választ...

Most mintha azt zúgnák a szélben:
- Vigyázz!
- Vigyázok...
- Érted s értem...!
Ha te kidőlsz, nekem is végem...

NOSZTALGIA, PÉCS

Mért keresném a régi arcokat
az utcán hömpölygő diákseregben...?

Az élet friss és mindig újuló,
a lelkünk az, hol a múlt árnya rebben.

Én visszamenni többé nem tudok,
ott már a levegő is rég megváltozott...

Csak ódon házak, lombos fák sora
és templomok hús tömjénillata
idézne titkolt, égő vágyakat,
vagy sörhajjával tán a Tettye várna...

A romok közt a hősök ősi árnya
még ott lebeg... de mindhiába várnám
a sárga, pécsi villamost, csak árván
állnék a tündöklő, tavaszi fényben,
csak állnék... várnék... mint valaha régen...

Nem hűtlenül, mert szeretem, szerettem
a várost, ahol életre születtem.

Ezer kakukknak édes otthona,
én hívó és hitetlen, mostoha
gyermeke, akit, lám, kitaszított,
most üzenem, még nem vagyok halott!

A büszkeségem talán ostoba:
hová nem várnak, nem megyek soha!
Szépséges anyám, kedves városom,
maradj álmom, ha nem vagy otthonom.

NINCS VISSZAÚT

Már messzeúszott mindaz, ami volt.
Báránfelhőknek égi, szép akolt
nem építetek. Ez a föld itt szilárd.
Megálltam rajta, pedig idegen.
Vigyázva álljon, ki gyökértelen:
Nincs visszaút.

Amit otthagytam, rég nem létezik.
Egy villanás, egy kép maradt csak itt
és csak a képzelet, mely rátalál.
A város, hegy, domb vissza sose vár,
mert megváltoztam és megváltozott.

Nincs visszaút, hát állni kell szilárdan:
álmok nélkül, tépett felhők alatt,
gyökértelen egy idegen világban...

NYÁRFA TÖVÉN

Szép ez a táj. Ápoltak a kertek:
sort szaporázik a friss vetemény.

Nyárfa tövében írom a verset,
dúdolom halkán: nyárfa tövén...

Nyárfa tövében álmodom álmom...

pisztrángos patakot,

kék tengert,

tarka reményt.

Hervad már virágkoszorúnk,

nem táncol rajta a fény.

Dúdolom mégis: Táncol a fény!

– dúdolom itt a nyárfa tövén.

Nyárfa tövére hullik a könny is,

messziről int egy szürke karó,

kalapján síró verebek ülnek,

hófehér ingét tépi a szél.

Nyárfa tövén, dúdolom én:

Tépje, csak tépje a szél!

DIÓHULLÁS

Hullasd te diófa,
hullajtsd évről-évre
millió fiadat
számolatlan, várva:
Talán akad száz is,
aki gyökeret ver,
talán akad tíz is,
akit ki nem vágnak,
talán majd akad egy,
ki magasra szökken,
s gyönyörű lombjával
édes árnyat terít
e gonosz világnak.

MADÁRIJESZTŐ

A borsóföldre állították,
azt védi, őrzi. Karja tárva.
Kalapján dalol egy rigó,
de verebeknek is barátja.

Jó, mint a pásztor. A világot
átölelné, de szél ha támad,
megrázza fehér inge ujját,
és elmenekül a madárhad.

ÜLTESS EGY FÁT

Ültess egy fát!
Hadd nőjön karcsú ága,
Tán rátalál egy énekes madárka ...

Ültess egy fát,
Majd ad dúslombú árnyat.
Alatta víg gyerekcsapat tanyázhat.

Ültess egy fát!
Legyen a béke fája,
Hozzon gyümölcsöt, békét a világra!

TÉL KÖZEPÉN

Még túl hosszú a tél:
ez január,
s beláthatatlan a hóförgeteg.
Világunk álma mély,
és dermedő minden tavaszra váró
gondolat.
De hinni kell,
mert egyszer minden bánat végetér.
Legyen bár hóözön,
jég, fagy, lavina, köd:
a Nap előbb-utóbb kisüt,
és az ágak között
bimbózik a remény.

VÉTYEMI ÓSBÜKKÖS

Hol vannak a táncoló nimfák?
Fürge koboldok víg seregét ne keresd...
Már csak a fák... csak a fák... ők őrzik a tájat,
Őrzik a csendet, a békét és a magányt.

CSEPPEN A VÍZ

Cseppen a víz...
Egy vízcsepp szinte semmi...
De sok milliárd jön egymás után,
S hegyeket vágnak keresztül talán.

A falevél...
Csak zörgeti a szélvész...
De összegyűlhet kinn a széleken,
S a rothadás majd új növényt terem.

És ott a fű...
Egy szálat meg se látunk...
De mégis, ha az új nyár ránk nevet,
Kaszások járják kinn a réteket.

És itt a perc...
Egy perc munkája semmi.
Eltelt egy év? De több akkor se lett,
Ha végigéltem mind, az életet.

KÉK CSEND

EGY KIÁLLÍTÁS KÉPEI

I.

Álmomban kék a kék Duna.
Ringat. Lágyan sodor tova...
Árvult, üres tutaj vagyok,
de várnak öblök, tárt karok,
és partok várnak, zöld hegyek,
barátok hívnak, intenek.
Az álom, persze, mit sem ér,
mert véget ér, ha véget ér...
Közel s távolban semmi kék,
csak szürkeség, csak szürkeség.

II.

Talán egy hegy... talán egy vár,
de omladék, már rég nem áll.
Csak szürke kőben barna ér,
vagy ősi nyom, és rajta vér...
Itt nincs virág, termő faág,
csak gyom, bozót és pusztaság.
Tüzes a nap, tüzes az ég,
forró a szikla és a lég.
Mondd, mit remél, ki erre jár?
Halálos csend... halálos nyár.

III.

Valahol messze rőt hegyek
aranygyümölcsöt rejtenek,
de addig hosszú még az út,
elfárad mind, ki odajut.

Itt komor zöldek hűvöse
csak vágyat ébreszt, messzire
futnék, arany ligetbe fel...,
de már a visszhang sem felel,
leszáll a köd... jaj, nincs tovább,
nem jutok már a völgyön át.

IV.

Feljutni, fel a hegytetőre!
Ne nézzünk hátra, csak előre...
Míg tart az út, míg hajt a vágyunk,
hiába sebzi kő a lábunk,
téphet bogáncs, gáncsolhat bárki!
Így lehet csak a csúcsra hágni.
Hirtelen minden véget ér.
Se út, se ösvény, sem remény.
Felettünk trónol győztesen
a hegytető... s a végtelen.

V.

Egyszer minden tűzhely kihűl,
az emberzsivaj csendesül,
fű borít régmúlt lábnyomot,
csak acélvázak állnak ott,
hol volt egy ország, benne nép.
Már ősvadon a messzeség...
Még áll egy templom: kong fala,
mert papja sincs, s ha egymaga
ragaszkodik a régi ranghoz,
az Isten magának harangoz.

LETENYEI FÁK

Ha átsuhansz a városon,
mert várnak hegyek... tengerek,
ha meg sem állsz, nem láthatod,
milyenek itt az emberek.
Milyen a táj, a kis patak...
partján a fűz, milyen a tér?
Az idegen továbbrohan,
a vendég mindig visszatér.

*

A templom előtt hársfa áll.
Mókus, madár otthont talál,
és bokrok árnya integet,
úgy hívogat, mint csókliget.
Letenye parkja és tere
a Mura-völgy kis ékszere.
Virágos utcák, ablakok,
illatos kertek, balkonok...

*

Rákóczi fáját láttad-e?
Ágai közt ezer mese,
legenda kél. Élet... halál.
Alatta sokszor állt a bál.
Hölgyek és grófok, víg idők,
később zászlókkal úttörők
és ünnepek: az Új-Kenyér...
a platán alá mind befér.
Évszázadok. Múlt és Jelen.
Jelkép e fa: történelem.
Látott békét és háborút,
arany nyarat, sötét borút.
Nem hajlott meg vihar előtt,
ahogy a város: egyre nőtt.

*

Hát állj meg itt és nézz körül,
továbbrobogni, mondd, mit ér?
Itt vendég légy, ne idegen...
vendég, ki mindig visszatér!

HAJLÉKTALAN AZ ÉJFÉLI MISÉN

Ide csak melegedni jöttem,
kinn hull a hó, s az éj hideg.
Ruhám kopott, hát tőlem itt is
elhúzódnak az emberek.
Az imákból már rég kikoptam
s a hangom is olyan rekedt...
Itt ének száll feléd, s imádság,
velük szárnyalni nem merek.
Régi imáim elfeledtem:
pedig nagyanyám oktatott...
de itt a tömjénfüstös éjben
valami fájón felragyog.
Igen..., hazudtam..., loptam..., ittam.
Volt asszonyom, de elhagyott.
A gyermekem..., ki tudja, hol van?
Talán még él... talán halott.
Én nem kérek már semmi kincset.
Adtál, s elszórtam eleget...
csak hadd maradjak itt a fényben,
s jusson nekem is szeretet.

BOGÁNCSS ÉNEK

...Hogy nem születtem nagy fenyőnek,
Nem nyújtok sárguló kalászt,
Hogy friss gyümölcscsel nem lepem meg
A szomszár ballagó vadászt:
Ki bűnös érte?

...Hogy nem lettem oltárra rózsá,
Sem árnyaslombú, bölcs dió,
Hogy méz belőlem nem fakadhat,
Termésem senkinek se jó:
Ki bűnös érte?

...Hogy árok partján nőtt a száram,
Szívemhez járt út nem vezet,
Ki simogatna, szánva-szánva,
Meggzúrom, jaj, a lány kezét:
Ki bűnös érte?

...Hát nézd meg jól a szent bogáncsot,
S taposd el tüskés ágait!
Gyűlölhét ő, vagy tán szerethet:
Csak szűrni tudja karjaid.
...Nem bűnös mégse.

A BÚCSÚZTATÓ

A termelési adatok sora, mint szünni nem akaró áradat zsongott át a megszokott útvonalon: egyik fülön be, a másikon ki. Már csak szavak... volumen... bázisadatok viszonylatában... termelékenység... takarékoság és újra és újra: tudatváltásra van szükség.

– Na, nekem már nem.– szögezte le magában Karcsi bácsi, aki kivételesen az első sorban ült, és kihúzta magát ünneplő ruhájában.

– Mikor kerülök sorra? Szorítja már a cipő a bütykömet.

Végre! Méltatás: Sok éven át... munkában megfáradt... Gyere vissza bármikor...

– Hiszen tavaly szó szerint ezt a beszédet mondták, mikor Piroska néni ment nyugdíjba. Azért szép, bizony szép, hogy itt mindenki előtt... és milyen megható...

Az öreg könnyezik... Egyedül ő.

Virágok... Kézfogás... Egy csomag.

– Valamit kellene mondani... Mit is, mit is...? – de már sodorják ki felé.

– Gyertek a raktárba! Karcsikám, hoztunk virslit, meg sört.

– Mit is akartam nekik mondani...?

* * *

Karcsi bácsi, nem baj, ha nem sikerült megszólalni, elég ha csak gondolt rá!

Én megértem és egyszer el fogom mondani... Valahogy így:

SZEDETT-VEDETT VÁLASZ EGY JÓLFÉSÜLT BÚCSÚZTATÓRA

Elhangzott itt sok tarka szólam,
Mint eddig mindig, minden évben.
Nem nekem szólt és nem is rólam,
És az egészet nem is értem,
De lenne még néhány szavam,
Hisz' én búcsúzó, én magam.
Mindig a rossz színt választottam,
És gyakran a rossz lóra tettem,
Lottó-ötösről álmodoztam?
Nekem nem lett még kettesem sem.
Mért lennék ettől kevesebb,
Mint annyian a nyertesek?
Hogy, amit mondtam, el is hittem?
És megbíztam mások szavában?!
Ebben még semmi furcsa nincsen!
Vagy itt nem így megy mostanában?
Csak jó szót vártam, meleget,
Hogy megvívjam az egeket!
Most ajtó előtt úgy topogjak,
Mint vén kutya, akit kizártak?
Míg odabenn vígan boroztok,
Nekem majd csont is jut... vasárnap!
Hát kérem...! Ez nem kenyerem!
Inkább eltűnök csendesen!

MENYASSZONYTÁNC

(Erikának)

Táncoljon hát a szép menyasszony,
a nótát Nyári Sándor húzza !
Dohogva dong a bőgő húrja :
Táncoljon hát a szép menyasszony...!

Ne bándd, ha csetlik-botlik lábunk,
apád a bort oly bőven mérte...
Repül a pénz, csak táncolj érte,
s ne bándd, ha csetlik-botlik lábunk !

Ha pörgő szoknyád láza lankad,
bölcső kerül a tánc helyébe...
Védjen a Szeretet s a Béke,
ha pörgő szoknyád láza lankad...!

TALÁLKOZÁSOK

Pici babák, kocsiban gőgicsélve,
de gyorsan felnőtt lesz belőletek!
Holnapra már pimasz tinédzserek...
átnéznek rajtam, szinte meg se látnak,
pedig én mindig rájuk ismerek.

Aztán egy nap fejükön hetyke konttyal,
kocsit tolnak egy tündérszép poronttyal,
és mit nem hallok újra! - Csókolom!
Megállok. Minden porcát megdicsérem,
könnyű, hisz egy baba maga az éden...

Aztán kókadtan szatyrokkal sietnek
fáradt–megtörtek, felnőtt már a gyermek...
Mennek az utcán s észre sem veszik,
mikor az utcán egy új víg csapat
megy el mellettük, s nem köszön nekik.

POGÁCSAHÁZ

A reggel szürke, szinte ásít,
a bokrokon még dér tanyáz,
két fürge kéz az ajtót nyitja,
s kitárul a Pogácsaház...

Itt minden kék-narancsban játszik,
ragyog a pult, az ablakok,
a fal mellett fényes kemencék,
és szállnak már az illatok.

Már fő a kávé, tejszín bőven...
ha szomjazol lesz Cola még,
ha közben traccsra támad kedved
a két kis asztal épp elég.

Halomban vár a sok pogácsa
és mákos, meggyes falatok.
Ki tudna ennek ellenállni?
Fogyókurázni nem fogok...

A kiszolgáló? Sose morcos,
gyerekhez is van szép szava.
Gondok, bajok itt sose várnak,
csak a pogácsák illata...

Ha keresel és nem találsz meg
a címemen, ahol lakom,
gyere csak a Pogácsaházba,
ott épp egy versemet írom.

HAZAFELÉ, ÉJSZAKA

Megjött az édes kikelet,
Csábít balzsamos illata.
Icipici csillag, vezess,
Hajnalra hadd érjek haza!
Hegy-völgyön át vezet az út,
El-elfáradva ballagok.
Omladó kövek, várfalak,
Alattuk nyugszik száz titok.
Egy ódon templom, mintha még
Harangja néha kongana...
Mondják, csuhák suhognak ott
Éjfél tájt minden éjszaka.
Én nem tudom... én nem hiszem,
Hogy visszajárhat bárki lélek,
Mégis, mégis boldog vagyok,
Amikor végre hazaérek.

ÜZENT EGY CSILLAG

A kék eget borús lilára festve,
hatalmas lépésekkel jött az este.
A villamos, az autózaj kiszikkadt,
s a kertek felől furcsa, édes illat
repült felém köszöntésképpen.
Míg itt a lombok zúgtak, hajladoztak,
a nagy sötétből egy picinyke csillag
kidugta csöpp fejét s szemembe nézett.
A fényparány az éjben így becézett:
Ne félj testvére, egy a sorsunk.

ÉJVARÁZS

A telihold varázslata a kertre
hullatja bűvös, ezüst, záporát.
Manók táncolnak bokrok alatt, lesve
az életadó holdfény sugarát.
Kék szirmait riszálja örömében
a katángkóró, itt ő is király.
A hold elé egy sötét fátyol lebben...
Eltűnnek. Csend. A kert újra sivár.

Monitor előtt

ANNA A MONITOR ELŐTT

A mágnes néha én vagyok,
máskor meg engem vonzanak
az izzó cyber téren át
kimondhatatlan vágyak és
kimondott messzi jajszavak.

Vibráló fény az éjszakában,
keresem tükörképem, társam,
keresed tükörképed, társad,
keresem önmagam,
keresed önmagad,
vagy azt, ki oly otthontalan,
akárcsak te,
akárcsak én
és nincs más a Föld kerekén,
csak ez a fényes éjszaka,
mert azt hiszem...
mert azt hiszed...
hogy nem veszítlek el soha,
hogy nem veszíthetsz el soha...
Ha megigéz a monitor,
az ember olyan ostoba!

NE KÉRDEZZ SOHA...

Ne kérdezd a nevem,
ne ismerj meg soha,
ne lehess mostoha
hozzám, azt szeretném!

Csak egy a tömegből,
annyi legyek, több se.
Menj el hát örökre:
ma még én se bánom.

Ne kérdezd a nevem,
mert ha megismernél,
és mégsem szeretnél,
nagyon, nagyon fájna.

EGY SZÜRKE VERS

Szemed helyett nézem a monitort.
Kezed helyett a billentyűkhöz érek.
Hol a sok sziporkázó gondolat ?
Nincs üzenet.
Kikapcsolom a gépet.

Ez a reggel is olyan mint a többi.
Kinézek, hátha kisütött a nap.
Benn szürke falak, kinn a szürke ég .
szürke közel és szürke messzeség...
Szürke szivárvány, szürke táj fölött?
Hát nincs remény, a tavasz megszökött?
Csak hiány van, mely egyre jobban éget,
s én bámulom e tenger szürkéséget.

ANNA LEVELE

Hozzád simultam,
és hozzám simultál,
éreztem, hogy a tested lázban ég...
Mért féltettél, mért féltél...
vagy nem hitted el,
hogy ennyi nem elég?
Jaj nem elég!

ANNA DUZZOG

Azt hiszed arra való a ruhám,
hogy bárki mohón,
egyszerre letépje?
Tanuld meg: jó szó kell,
csók és simogatás:
akkor szinte magától
nyílik a szép ruha korca....

Mindegy már !
Te se bánd... ne szomorkodj!
Kárpótol engem úgyis,
megsemmisülésed végső sikolya...

HOL VAGY JÚLIA?

Jól esett? Jól.
És mondd, miért ne?
Még egyszer felvenni a lantot,
eljátszani a félénk trubadúrt
ezen az örült cyber színpadon...
Vagy Rómeót...
De hol vanJúlia?
Üres az erkély...
Vagy függöny takarja?
Figyelj, a nézőtéren: ott középén...!
Lehet, hogy most ő itt a rendező?
Na nem.
A sűgőlyukban űl szerényen,
s két felvonás közt zoknit kötöget.

BÚCSÚ E-MAIL-BEN

Nem ismerlek,
és nem tudom milyen
barát vagy. Talán idegen
számodra minden gondolat,
de készen állsz, hogy befogadd,
ha néhány percre még figyelmedet
magamra tudom vonni,
mint képeslap, vagy furcsa régi holmi,
padlás porában talált ócskaság.
Hihetetlen számomra e világ!
Még most is... most,
hogyműködni kéne,
megtörpanok.

Templomajtóban fordul így a néne:
keresztet vet, térdet hajt, visszapillant,
Istent, vagy angyalt keres, mely elillant.
Most hogy jön ez ide?

Hiszen tudod!
Vagy nem érzel egy csepp áhítatot
minden búcsúnál, minden eltűnésnél?
Évekig minden nap levéltömög,
aztán egyszerre elfelejtene.

Ha akarod, vagy akarom,
a címem megváltoztatom.
Nincs könnyes búcsú, nincs harag,
nem is voltál,
mégis elhagytalak.

RAGYOGÁS

Hozzám ne szólj,
ne simogass, ne légy jó
mert lángra gyújt
minden baráti szép szó...
Mert oly kevés volt a meleg,
a fény itt:
nekem egy szentjánosbogár is
fénylik,
akár a hold,
akár a csillagok.
A második szónál
már nap ragyog,
és nem tudod,
szegény, nem értheted,
mi gyújt így lángra
egy hideg szívet.
Én sem tudom,
de mindig ez a vége... a vége.
Ha vége,
menj békével tovább!
Hidd el,
nekem megérte.

PARTRA VETVE

Ezer véletlen összecsengett,
hogy éppen Te és éppen Én...
Hány kavics fekszik együtt,
mégis árván, a tenger fenekén?
És melyiket sodorja ki egy hullám
eléd, a partra,
s ha arra jársz, a napfény csalfa fénye
épp akkor megcsillan-e rajta?

Tengernyi víz és homoktenger
és kavicstenger...
Jaj, miért tűnik el az ember
ebben a szédítő tömegben
árván, magányosan és megtaláltnak
és újra, mindig újra elvesztetten...

VIGASZTALÁS

Ne szólj! Ne sírj!
Az álmok,
a gondolatok úgyis megmaradnak.
Nem tartozol senkinek... senkihez.
Adósa nem vagy másnak,
csak magadnak.

ŐSZI LEVÉL

Ez már a másik ősz... a fáradt.
Szél kerget tört virágot, ágat.
Hova lett az arany lomb,
lángoló szép levelek
tarka varázsa?
Elmúltak... mint az idő,
lásd, együtt süllyedtek a sárba.
Dér fedi már a mezőt,
mint szívem a bánat.
Fázós köd fekszik a tájon...
Vágyom utánad...

BENNEM ÉLSZ

Lágy zöld mohába írtam a neved.
Bűnül ne vedd:
A zöld mohám kiszáradt.

Hatalmas fába véstem arcodat,
Hogy elfogadd.
A drága fát kivágták.

Viaszba karcoltam: Szeretlek én!
A nyár tüzén,
Nézd csak, mi lett belőle!

Szívembe rejtem hát a képedet,
Halott lehet,
De arcod benne izzik

JUDIT ÉJSZAKÁJA

– Nyisd ki az ajtót!
Kulcs kattan a zárban...
– Nyisd ki az ajtót!
Én belépek bátran
és vállalom, bár kissé félve,
hogy, mint Judit,
lehulljak csendesen
emlékeid közé,
a feledésbe...

VÁRAKOZÁS

Vártam ezeregy éjszakát
és azt vártam, hogy majd mesélsz,
talán a szerelem dalát,
amelyben csak hozzám beszélsz.

Vártam, hogy elmondd álmaid,
és senki másnak, csak nekem...
Itt már senki nem álmodik.
Magam áltassam szüntelen?

Vártam, hogy ha szemedbe nézek,
ott látom magam jónak, szépnek,
amilyenné csak lenni vágytam...

Most már nem várok semmit tőled,
letöltöm s letöltöd idődet...
A csönd dörömböl már a házban.

MÁR NEM TUDOM...

Már nem tudom, hogy mért kellett kilépnem
a burokból, mi védett és takart,
és úszni, hol már nem látszik a part,
és nincs segítség, nincs ki tettere készen

mellettem állna, bárki is vagyok.
Vállalnom kellett, hogy tudjam, mi végre
írom a verset egyre lázban égve,
de nem vagyunk mindnyájan angyalok.

Lám, elvesztettem pár "örök" barátot,
egy kék hold sír a völgy felett, ha látott...
Ha fáj is, értem. Nem kár senkiért!

Majd lesz, ha lesz, s ha nem lesz, én belátom,
magamnak vagyok hűséges barátom,
vagy így is elkísér, aki megért.

MADÁRNYELVEN

(Lajos Bélának)

Ha van barátod, ki melletted áll,
hogy megteremthesd ékes szép világod,
becsüld meg, mert ma kincs egy jó barát!
Ne szedj úton-útfélen új virágot!

Ki mindig dicsér, bókol, többet árt ám,
mint az, ki rád szól, s őszintén beszél.
Tudom, nehéz tükörbe nézni, mégse várjad,
hogy jó hírt suttog minden csalfa szél.

Nehéz a szívem, s vége már a dalnak.
Kik együtt éltek, nem mind együtt halnak.
A madár énekét megértheted.

Ki madárnyelven nem tud, lelke rajta,
az egyik jobbra megy, a másik balra.
Magának árt, kit óvni nem lehet.

TÚL AZ ÓPERENCIÁN

Már túl vagyunk
az Óperencián is.
Hol volt, hol nem volt:
életünk mese...
A királyfi csak békés
kertre vágyott...
Ki tudja, hogy lett
csaták győztese?

SAPPHOT KERESVE

Hol az a táj, hol az a szép sziget,
mely boldog, édes álomba merít?
Sapphot keresnéd? Nem találsz itt.
Csak könnyek árját, végtelen vizet.

Ébredj, meghaltak szép reményeid!
Minden vágy, kétség méltatlan fogyaszt,
minden bűvös szó csak kegyes malaszt,
mely elkábít, de már nem édesít.

Nem vagy Apollón, kinek lantja szent
szerelmes dallal áradón üzent,
szép délibáb csak, mely játszott velem.

Kereshetsz Sapphot, de csak álom az.
Itt hull a hó. Tán sosem lesz tavasz.
Nem kérem többé, hogy dalolj nekem.

A KÖLTŐ ÉS MÚZSÁJA

A költő fölött elszáll az idő.
Mi megmarad, talán a gondolat,
mert életünk, mint múló pillanat,
úgy tűnik el, hogy meg se mérhető,

mit értünk el, s értelme volt-e? Ír
az ember, ha úgy érzi, írni kell,
és az se számít, ki olvassa el,
s megőrzi-e a türelmes papír...

A múzsa az, ki mindig megmarad
holtában is örök fiatalon:
csókja ott lángol egy-egy verssoron,

s felhők között száll, míg a föld alatt
porlad ki róla írt, szegény rokon...
már könyve is poros a polcokon.

CSILLAGÍV

Már tudom, hogy a csillagok nem
akárhogy futnak fenn az égen,
és nem csoda, és nem varázslat,
ami ott tartja őket féken.

...és jó, hogy elkerülik egymást,
és jó, hogy nincs találkozás,
mert világokat törhet össze
egy szörnyű égi robbanás.

Mind így vagyunk. Sodor a sorsunk.
Távoli ívek közt szabály,
vonzás - taszítás: ez az élet,

s míg lefutunk az ég falán,
vannak, kik elkerülik egymást.
Jobb is talán...

PIROS KIRÁLY

Hajnalodik, fakul az ég sötétje,
a játéknak lassan már vége.
Most „Piros-király oszt, nem-oszt”.
Itt tartunk, s bár vesztes vagyok,
míg nem szól a Piros Király,
addig én föl nem állhatok.

Homokszem hullt egy tál levesbe?
A szemembe. Az életembe.
Semmi...!
Holnap újra tovább kell menni.

Ez nem sakkjátszma,
ahol néha borul a tábla:
Itt „Piros-király oszt, nem-oszt”.

HULLÓ CSILLAGOK

Pár pillanat: fények az égen...
aztán eltűnnek a sötétben.
Ámuldozunk, hogy milyen szépek,
Pedig csak rideg törmelékek,
miknek nincs fénye, ragyogása,
rohannak, amíg tart a pálya.
Sorsuk egy nagy találkozás:
Felizzanak, s nincs folytatás.

KARÁCSONYI KÉPESLAP-HANGULAT

Az égi posta, lám hozott
Pár rövid, kedves mondatot...!
Karácsony, képek, gyertyafény.
Vágyódó lelkünk oly szegény.

Ezerszer leírt mondatok,
Mögöttük mégis fény ragyog,
Foszló szivárvány, régi nyár
Emléke vissza- visszajár.

A szavak mögött, meglehet,
Érezzük még a meleget,
Melyben megbújhat csendesen
Egy sohasem volt szerelem.

Szívünkben furcsa dal csobog,
Mikor az emlék fellobog.
Ki vagy? Ki voltál? Volt remény?
Hová sodort a sors, a szél?

Rád gondolok s azt képzelem,
Mellettünk vén cicánk pihen.
Ezt érzem én is, semmi mást,
Csak ezt a halk dorombolást.

Ábrándok, béke, hangulat.
Ne múljon el a pillanat!
Mennyi örömet hoztatok
Karácsonyi képeslapok...

FARSANGI ÜDVÖZLET

Táncos bokám nem perdül új ütemre,
csak járja mind, akinek jobb a kedve!
Hadd nézzem csetlő-botló lábukat:
Farsangi bál, farsangi kábulat.

Magányosan, mint mindig, révedezve
nézek az önimádó víg tömegre,
bár hangjuk énrám soha nem hatott,
kívánok nékik sikert, szép napot!

Hol egy barát, vagy aki annak mondja
magát? S ha van, megérti tán szavam,
Vagy vállat rándít, elég gondja van?

Keresse más, hogy mit miért, hogyan!
Karnevál herceg már a pezsgőt bontja.
Csak én lennék az álmok hű bolondja?

VERSEK FÉRFIHANGRA

1. ELSŐ LÁTÁSRA

Nagy kosárban hozták az almát
az értekezlet szünetében,
te meg az ajtószárnak dőlve
álltál egyedül..., jól emlékszem.

Nem a pogácsa, nem az alma,
sem kebled két kis büszke halma
tűnt fel nekem ott hirtelen,
csak a szemed, a villódzó tekintet,
mint a gepárdé, mikor széttekintget
a gazellák legelő csapatán,
s felméri menten, melyik könnyű préda,
hogyan élhet elolthassa még ma...
Az a zsákmányleső, szakértő szempár
lesből kereste, ki a védtelen,
s már tudtam, te leszel a végzetem!

Másodjára az ajkad vettem észre,
mikor a piros almát felemelted.
Nem almát..., áldozati állat
torkát harapja át így a vadállat.
Nem bántam volna, tán halálra marva,
ó, bár csak én lehetnék az az alma...

2. ÖLEDBEN EGY MARÉK CSERESZNYE

Nem festett még Cézanne sem
ilyen csendéletet!
Bőrödön rubinként ragyognak
a cseresznyeszemek.
Maradj még, hadd csodáljam
e szép harmóniát...!
Királyi szép ajándék,
betölt egy délutánt.
Lobog a vágy, mely egyre sürgetőbb,
míg nyelvemmel öledből
a cseresznyét szedem.
Micsoda kéjes játék:
Édes gyümölcs... és édes szerelem!

3. RINGÓ CSÍPŐD EMLÉKE

Álmomban téged láttalak
Virágbaborult fák alatt.
Ringó csípőd kérlelve hívott,
A szemed lángolt, ugye így volt?
De, mintha ólom fogná lábam,
Csak álltam... csak dermedten álltam,
És hívtalak, kértelek téged,
Ülj mellém, fogd meg a kezem,
De te eltűntél hirtelen.
Azóta ébren s álmaimban
Csípőd ringása mindig ott van...

4. BALATONI ANZIKSZ

Emlékszel még a Balatonra?
Mi ment a vízen, víz alatt!
Mit fogtunk, mit nem, jut eszedbe?
Bizony mindent, csak nem halat.
A játék, látod, most is játék,
egymásnak adott régi-új ajándék...

5. SZANDRÁHOZ

Nem tudom, még virágzik-e
a gesztenyefa kinn a parkban.
Nem tudom, hull-e fény hajadra,
amit simogatni akartam.
Azt mondtad: elkéstem. Lehet.
Nem percek: egy életet.
Az óra üt: hamis a hangja,
csak te légy igaz: Alexandra!

Már csak parfümöd illata
kísér, míg ballagok haza,
s koppan köveken, falakon
fehér botom...

Vallomások

MAGYAR VAGYOK

Magyar vagyok.
Ezt vállalom.
Ezer év gögje nem lóg vállamon,
mert jól tudom,
hogy sem különb,
sem rosszabb nem vagyok,
mint bárki,
hát nem hagyom magam kizárni
onnan,
hol mindig önként voltam
jóban, rosszban.

VALLOMÁS

Én hittem, mert hinni akartam,
Istenben, szerelemben, pártban...
Mikor miben... Mikor hogyan,
de magam soha el nem adtam,
sem Istennek, sem szerelemnek
és soha, semmiféle pártnak.
Most fáradt vagyok, üres a zsebem,
és nézd, a napraforgók kinevetnek!
Én nem tudom, mit is tehetnék,
sírjak magamon, vagy nevessek?!

HA KÖLTŐ VAGY

Nem elég szép szavakat összerakni,
hogy hajnal, május, balzsam , kikelet...
Az igazságért tűzbe kell rohanni,
vagy túrni kell, hogy megfeszítsenek!

MINT A HANGYA

Mit akarok? Mit is akartam...
Fejemet homokba kapartam,
vakon, süketen vártam, hittem,
életet adtam s lemerültem
a tudva-tudott semmibe.
Kinek van ekkora hite?!
Most már irigylem én a hangyát,
amely fürgén halad
poros úton s a föld alatt.
Nem gondol semmit, nem kérdi miért,
csak húzza-vonja a hatalmas morzsát,
s ezzel betölti sorsát.
Hiszi? Nincs is hite!
Tudja. De tudja-e? Soha.
Annak a sorsa mostoha,
akiben megfordul az első kérdés,
amire válaszolni nem lehet,
mert nincs válasz,
mert nincs hit, nincs remény.
Csak út van: földön, föld alatt.
Csak cipeljük a szörnyű morzsát,
mi éppen utunkba akad.

NYÚGÓS SZOLGA

Mondd, miért hívsz...
s mért éppen engem?
Ezernyi vágy ég még szívemben,
de mégis... itt történhet bármi,
én nem tudok már azzá válni,
aki akartam lenni, vagy akit akartál...
és ha új kőtáblát faragnál
fenn a hegyen,
engem ne hívj, ne küldj fel érte,
nyúgós szolgád vagyok, kinek verés a bére,
hát verj. Homokkal telt már szám, szemem,
mégsem tudom, hogy mit akarsz velem.
Miért pont én... és miért pont ide?

VÉDTELENÜL

Kereshetek egy zengő dallamot,
s hiába írok csengő rímeket...!
Fátyolba burkolt, ezer gondolat:
Van, amit eltitkolni nem lehet.
Mint a királyt mesebeli ruhája,
úgy vesz körül minden szó,
és hiába
bujkálók régen elvetett
és újra felkapott színes ruhákba,
áttűnik rajtuk, bárhogy leplezem,
a csontváz, amely belső lényegem.
Tudom, a költő burka mindhiába:
didergő lelke mindig meztelen...

SORSHORGOLÓ

Csak szem a szemre, lánc a láncra,
miként sodort a három párka...

Ki munkál, hajszol, mindörökre,
sorsunk szívósan ölti egybe.

Tervrajz szerint, vagy ég bolondja
szövi a szálát össze-vissza,
s nem tudhatjuk, mi lesz belőle,
közülünk kinek van jövője,
kiből lesz bölcs, gazdag, vagy árva,
csak szem a szemre, lánc a láncra...

Oltárra lesz terítő, fényes,
király palástja, széle véres...
vagy lábtörlő dohos sarokba,
aztán a sors szemétre dobja...

Ne nézz előre, ne nézz hátra,
horgolva, szöve, varrva, vágva...
csak szem a szemre, lánc a láncra...

Jaj, aki csak egy szem a láncban,
ne gondolkozzon, hisz bezártan
sodródik sorsa áramában,
és nincs kiút, csak ősi kényszer
megtartani, ne málljon széjjel,
amit a többi összefogna.

Nincs üdvösség, nem jutsz pokolra,
csak ez a szédítő motolla...
s magasztalva, vagy meggyalázva,
csak szem a szemre, lánc a láncra...

FIAMNAK

Elmúlt a nyár. Az ősi tüzek árván
Kihunytak. Rég csak hamut hord a szél.
A hajam, látod, kendermagos tőle,
S a szemem alja csupa szarkaláb.
Hol vagy, te láng, s voltál-e, mint ma érzem?
Vagy csak parázs, egy szikra volt csupán,
Vagy csak egy árva szentjánosbogár,
Mi máglyaként lobog egy régi égen?
Ó, mennyi álom! Mennyi rebbenő,
Hiú reménység, foszló fénysugár!
Csillagtalan világba zártan élek,
És ki ne mondd, az út hová vezet!
Fizess, ha kell! - Fizetjük százszor is,
Hogy ujjaink közül kifolyt,
Mint a homok, a végtelen idő!
A végtelen, a múltó s oly rövid...!
Te, most növő palánta, álmodj bátran,
De értőn mérj meg múltat és jövőt!
S, hogy késő könnyed soha ne legyen:
Álmodj a tettekért, de ne tettek helyett!

ÁLMOK ORSZÁGÚTJÁN

Álomország álomútjai mentén
álomjuharfák állnak hallgatag,
vihartört ágak végig az úton,
nem tudom, téged mért álmodtalak...
álmodban vártál álomréteden,
de én a magam álmát álmodom,
botorkálok a tört ágak között
tört szárnyakkal, egy viharvert úton.

Van valahol egy öregember,
fehérszakállú, mint a bibliák
lapjain (ékes illusztráció),
ha tényleg lenne, tán az lenne jó,
megmarkolná az idő kerekét,
hogy visszahajtsen hosszú éveket,
de álmokkézben nincs elég erő,
visszaforgatni semmit nem lehet.

Szálljunk ki itt az időutazásból.
Elbírnak engem saját szárnyaim!
(Nem bírnak el.)
Most tépelődve járok
álomjuharfák álomútjain.

MÁRIA ÉS MÁRTA

Születtem Máriának,
ki mindig égre néz...
Mártává lenni, hidd el,
ezért volt oly nehéz.
Ezért voltak oly súlyosak az évek,
és most, hogy visszanézek
minden olyan,
akár egy furcsa álom.
Látom,
mit eddig is láthattam volna,
ha értőn figyelek a messzeségbe,
de ennek vége.
Nem köt már senkihez
sem vágy, sem szent ígéret.
Elmúlt minden ígézet.
Amit a sors rám mért,
vagy amit kért:
megadtam...,
lélekben mégis
Mária maradtam.

HITETLEN IMA KARÁCSONY UTÁN

Két fiam felnőtt. Körülöttem
néhány száz vers: ennyi egy élet.
Uram! Nekem nem adtál útipénzt,
hogymiből kezdjek, miből éljek.
Nem gyűjtöttem, és nem herdáltam,
mert a semmi is több volt nálam,
csak létem léte volt ajándék,
de már attól is úgy megválnék...
másnak nem érték, nekem csak teher,
a semmi lábánál hever...
Ennél több volna nagyra vágyni
érdemtelenül, vagy akármi,
ami célt ad, reményt, vagy vak hitet...
azt is minek, azt is kinek?

A gyertyák lassan már kihunynak.
Mít mondhatnék annak az úrnak,
aki szétfoszlott már a semmiben,
akár gyermekkorom, hitem?
Hát megteremttem újra itt magamban,
hogy ne magam vádoljam szakadatlan:
legyen, akire öklöt rázzak,
kire ráfogjam a világnak
tenger hibáját, tűnt reményét,
s ne bárányként várjam a végét.

ÖREG ÖSZVÉR TÖPRENGÉSE

Kicsit megállnék. Ez már kaptató,
öreg öszvérnek ilyen nem való.
Sok a kanyar. Szakadék, vagy csak árok?
Éjjelre szállást, gazdám, hol találok?
Lesz forrás, fű is egy falás?
Jaj, mennyi útelágazás...!
Én nem tudom, melyik, hová vezet...
de láthatunk-e sorsot, végzetet?
Ne vedd le terhem! Míg viszem a málhám,
talán nem a mészáros bárdja vár rám.

GYORSULÓ IDŐBEN

Az évek futnak, súlyosan, dobogva,
én is gyorsulva süllyedek a múltba.
Tudom, hogy a világ meglesz majd nélkülem,
de mégis, néha már úgy képzelem,
hogy e világ az én világom:
napom, holdam, és csillagom... virágom...
s ha meghalok, nem marad semmi:
velem együtt tűnik el valamennyi...
Persze magam is nevetek e képen,
volt már hasonló naiv tévedésem,
hát nem tudom, küzdjek-e ellene
vagy inkább megnyugodni kellene,
nem tűnődni, mi vár a nagy egészre,
a világra, melynek nem leszek része.

HOSSZÚ UTAZÁS

Megint egy újabb állomás ?
Ütött-kopott, sivár, mint annyi más...
Ásító, fáradt, réveteg falak,
A sárga fények kábán inganak,
Lidérces, füledt álmokkal rokon
Mindegyvirágok semmihalmokon...

Megint egy újabb állomás...
Aztán dübörgő, szédült rohanás :
Városok, falvak, nevesincs helyek...
Csattogjatok csak örült kerekék!
Vágtassatok! E lomha éjszaka
Mintha már évek óta tartana...
Már nincs új szín, nincsen több árnyalat,
Egyszervolt társunk foszló árnyalak,
Szerelmünk sója régen elfogyott,
Hűségünk fénye, nézd, hogy megkopott,
De a vonat száll... völgyön át, hegyen.
Most átkelünk egy égő tengeren,
Vagy csak dereng? Hiszen hiába! Késő!
E moccanás, e jajdulás a végső!
A megtört ajkak szürke szegletében
Nem szökken új mosoly, csak gyáva szégyen,
S egymást lesik a fülke múmiái:
Ki fog közülünk először kiszállni?

SZAVAK

Mindig hittem a szavak erejében.
Bódító szép mesék fehéren
altató mákonyát
beszívtam sok-sok éven át.
Később csak hagytam,
higgyék, hogy hiszem...
hogy bennem ne csalódjon senki sem.
Én annyi könnyet, szenvedést
láttam, hogy elmondani
minden szó kevés....
Már kisgyerekként észrevettem,
hogy nem az okos szó az úr:
hogy ki-ki hogyan bírja hanggal,
úgy boldogul...
csak ámultam, hogy hangos ordítás
hogy babonáz meg balga szíveket,
és hazugságok harsogó szava
halálba hajszol, jaj százezreket.
Most álljatok meg!
Itt és most elég:
Skandáló örületből béke nem fakad,
csak szenvedés.

Szavak...Tudás bölcsője.
Szavak.. .jók és a rosszak...
Daltól, tudástól
senkit meg ne fozszak:
legszebb a szó, mikor anyánk mesél....
de legyen százszorosán átkozott,
aki hatalma mámorában
a szavak erejével visszaél

NAPLÓRÉSZLET

Lehet, hogy nincsen már elég időm,
hogy letörlesszek minden adósságot,
hogy eltüntessek minden hézagot,
mit lusta kedvem közben elhagyott,
hogy megtanuljam azt, mit elfeledtem,

hogy hittel higgyek sötét éjszakában,
hogy égve égjek olthatatlan lázban,
hogy felragasszak néhány csillagot
fejem fölött a bús plafonra,
tán bársony ég helyett ragyogna
az öncsalás utolsó roncsaként.

Már nincs szükségem többé ámításra,
és mások arcát félve nem lesem.
Talán az élet tört szilánkjait
kellene összefogni egy marokba?
Kiáltani nagyot ?
...De annak is mi haszna ?

ÉLETJEL

Néha még kihúzom magam:
Hasat be, mellet ki! – mint régen,
de csak kavicsot rugdosok,
nem felhőt nézek fönn az égen.

JÓSZERENCSE ANYÁM

Jószereencse anyám,
süssön rám mosolyod!
Lásd, nincs igaz barátom,
s bár jönnek holnapok,
oly messze úszik minden,
s nem tudom, hol vagyok:
tenyered bársonyában,
vagy egy sötét szobában,
és talmi minden kincsem.

KÖNYÖRGÉS REMÉNYÉRT

Most már tudom, hogy a való világ
nem rím , nem fény, nem forró pillanat
Most már tudom, hogy mindaz, ami áll
összeomolhat mind egy perc alatt.

Tudom, hogy a könny, munka és kacaj,
a kincs, tudás, a vágy, a szív, az ész,
ha nincs előttünk cél, hit és remény,
a semmibe, a múltó ködbe vész

Uram, ha vagy, ne adj mást, csak reményt!
A hitet megteremttem majd magamnak,
a ködön át az utat megtalálom,
és meglelem a célokat., ha vannak...

SZÁMADÁS ELŐTT

Lassan előnt a múlt,
mint céltalan hömpölygő áradás,
és nem tudom, mi ez,
utolsó ráadás,
elszámolás, vagy merész újrakezdés...
Bennem csak halvány feltevés van,
mindarról, hogy mi lesz a vége,
felnézek-e még egy felhőtlen égre...
Ha majd visszavonul az ár,
az erre járó mit talál?
Leszek-e még...
s rosszabb, vagy jobb, mint voltam,
vagy itt maradok, itt e sivár parton
szétszórt szemét s koszlott dögök között,
akár a többi, elfeledve holtan,
s lesznek-e éhes csőrök,
vagy a temetőszolgák, néma örök
takarítják el életem nyomát?

TÖREDÉK

Hányszor építünk templomot homokra,
s rebegünk benne kéretlen imát...!
Bálványt emelünk örült oltárunkra,
s szétromboljuk, mikor nem tesz csodát.

"A Sehovásevisz utca"
(*Dr.Lelkes Miklósnak*)

Sokáig vándoroltam én,
s nem értem messzire.
Már nincs több útelágazás,
forrás... élet vize.

Utat kerestem? Rám talált!
Nem értem, hol vagyok,
csak hömpölyög a kósza nép,
megfáradt vándorok...

Annyit tudok, hogy nincs remény,
csak köd, s az út sivár...
és botladozni kényszerül,
mindaz, ki erre jár.

Ezer botlás az életünk,
és nincsen visszaút...
Jaj, lesz-e majd ki integet,
ha zárjuk a kaput?

TITOK

(Jávorka Ágnesnek)

Gyengék vagyunk és sérülékenyek,
de hogy ne lássa rajtunk senki,
öklünket rázzuk a világnak,
büszkén viseljük sebeinket,
hisszük, hogy nem tartozunk másnak,
csak önmagunknak.
Éjszaka...
vagy, ha álmatlan hajnal éber
forgolódás közben talál,
megrebbenve, mint gyertya fénye,
kimondjuk sűgva, szinte félve
mindenkinek a titkok–titkát,
mit eltemetni végleg nem lehet:
gyengék vagyunk... és sérülékenyek...

GONOSZ VIRÁGOK

Pirosló rózsák, virágzó kertek,
Kegyetlen vággyal mit irigyeltek?
Hogy túl a rácson, vad össze-vissza,
A napfény lángját sok gizgaz issza?
Hiszen tapossák, hiszen kitépik,
Irtják halomra, ahol csak érik!
Gonosz virágok! Mit sajnáljátok
Azt a kis napfényt? Elég hull rátok!

FOGYÓ IDŐ

Ó az idő... az idő...
ez a volt–van–nincs–tovatűnt...!
Milyen távoli rügyfakadáskor
a tél s a halál...!
Úgy tűnik, minden belefér az időbe,
hosszú az élet.
Minden, mit ember elérhet,
itt van előttünk.
Nem sietünk,
bár hajtana tán már az ifjúi vér!

Megcsalt az idő...az idő...
ez a volt–van–nincs! Hova tűnt?
Nincs...már nincs...
Egyszerre vége.

AMI ELVESZETT, ELVESZETT

Jaj, elveszett egy csillagom!
Gyémántom? Üvegdarabom?
Szél fűtta, túske tépte testem,
Amíg a kincsemet kerestem.
Amíg kerestem, s nem találtam,
Én egyre szebbnek, jobbnak láttam...
Aztán csak meglett. Istenem!
Nem tudom, mért kellett nekem!

EGY VISSZATÉRŐ ÁLOM

Mostanában gyakran azt álmodom,
hogy fölfelé megyek.
Romos lépcsőkön és törött létrákon
mászom, csak egyre mászom fölfelé,
és visszacsúszom mindig...újra...
Kitartóan, de egyre nehezebben
mindig csak újra... újra fölfelé...

Néha fölérek: föl a csúcsra .
Körülnézek és mindenütt romok,
ledőlt falak és szürke sivatag,
összezárult vagy beszűkült utak.

Ott fenn sincs más,
csak az, mi odalenn.
Fölébredek.
Fel kéne adni végre...
Fel kéne adni végre?
Nem lehet.

HORIZONT

Tudom, hogy közelít a perc,
mikor minden megáll. A horizont,
a kéklő, édes messzeség,
mint felkiáltójel hasít az égbe,
s szürkére árvult, rezignált közöny
suttogja utoljára: vége.
De addig , addig égjen minden gyertya,
zengjen a dal, mint régen, tegnap és ma,
s a test, lehet bár gyenge és beteg,
amíg van gondolat, akad ki érti meg.
Meghal a vágy, meg- a bársony tekintet,
összeszűkül s körbezár csöpp világom,
de biztatom magam:
Amíg az öntudat, a lélek él s szabad,
az utolsó percig ne hagyd magad!

KÖSZÖNET TANÁRAIMNAK

Milyen jó, hogy annyit csiszoltatok!
Hosszú évek gondos munkájaként
minden egyéni mániámról már leszoktam,
és minden lángoló, szent örületből
réges-régen kigyógyítottatok.

Most egy szabályos kis gömb belsejében,
kavicsban kuporgok szorongva:
Lám kész a mű!
Pontosan olyan vagyok, mint a többi,
és nem lehet már felismerni...
és nem lehet már rám találni
millió hasonló között...

TALÁN LEVÉL ...

Talán levél, talán csak gondolat.
Nem mondhatom ki, mennyire...
mert ha kimondom, nehezebb neked
és nekem is. Elönt a félelem.
Félek, hogy nem jössz,
s attól is, ha jössz.
Félek, mert egyszer téged is elér
az égő láz, ami a vándormadarak
szárnyát repülni készíti,
ami a lazacok hadát
ezer veszélyen át
kitartó útra kényszeríti:
vállalni mindent, de hazafelé!
Csak vissza... vissza
az álmok honába!
A fészek melege,
a gyermekkor meséi...
Repülsz felém, de más már a vidék,
és ismeretlen kert és ház fogad.
Melengető karom keresnéd,
de itt egy idegent találsz.
Tán jobb, ha senkit,
csak emlékeket,
amiket megszépít a messzeség.
Kegyetlen szavak?
Nem!
Az élet: az kegyetlen.

FÉLÁLOMBAN

hol vannak a régi színek,
meleg barnák, bíborok,
gyermekkorunk édes íze,
mesék, álmok, illatok,
hol van már a tündérkert, hol
aranyalma ring a fán,
hol a mesebeli sárkány,
aki nem is rossz talán,
lombok árnyán szép királylány
csókot várva szendereg,
álmait rég elrabolták,
feneketlen kútba dobták
ködös, álmos reggelek,
hol vannak a fiúk, lányok,
a sok földi, égi jó,
szegény Villon se találta,
hová tűnt a régi hó...

BORONGÓSAN

Az életem eltékozoltam:
nem tücsökként, de nem is voltam hangya,
épp csak az idő folyt el... nap, a napra,
az évek szürke mozaikszemek
voltak tavaszi ragyogás helyett.
Magánvilágom: siratófalam,
nem szégyellem, csak siratom magam.

ÚTKÖZBEN

Gyerünk, hív egy másik vágány,
Szebb út, igazabb szivárvány!
Gyerünk, újabb hegyek, dombok
Hívnek, hát én igent mondok!

Fel, rohanjunk! Új igazság
Harcol itt s a régi gazság!
Tábla jelez minden várat,
Hová tárt karokkal várnak...

A dombtetőt már elértem,
A szivárványt is felérem !
Felcsillanó gyémántszemek,
Igazságot zúgó hegyek !
Én elérlek, mind elérlek !

Ha elértem, s hogyha látom,
Hogy' csapott be új barátom,
Hogy a fénylő gyémántpatak
Csak egy törött üvegdarab,
Hogy a lombok sűgő hangja
A csalárdság hírharangja,
Csodálkozva, meggyötörten,
Hitetlenül hull a könnyem.

...De ott, hol a felhő kéklik
Új magasság orma fénylik...
Gyerünk, hív egy másik vágány :
Szebb út, igazabb szivárvány!

(És kezdődik minden előlről)

Költői közelkép

Kamarás Klára: Ólomból szőni pilleszárnyat... című verseskötete alapján.

Kedves Olvasó! Már a kötet címe is nagyszerű választás, benne lévő ellentmondással hívja fel a figyelmet, amit mi nem igazán értünk.

De Ő tudja!

Mennyire bölcs, mennyire igaz, amiről ír, sugall, és az idézett sorok tömören elmondják a költő összes aggályát, meghatározzák útját a megértésig, tudja, hogy:

A szépség a mélység nélkül
nem lehet.

A teher csak akkor könnyű viselet,
ha oly becses szárnyán tud repülni
a képzelet,
melyen szállni látszólag képtelen.
Filozófus Ő, aki őszinte tanító,
nem dönt, és nem vádol,
egyszerű tükröt mutat,
csak állj elé, s önmagad látod!

Kötetét olvasva szinte elszégyelltem magam, hogy én írni merészelek egyáltalán, mestere ő versnek, hihetetlen műveltséggel, szókinccsel, technikai érzékkel láttatja velünk képeit, mégis könnyen olvasható, érthető, elfogadható, amit mondani szeretne.

Ida Anna dalok:

A mesék világát vetíti elénk, mint egy selymes köntöst, az érzelmek vágyát, a tiszta vágyat a szerelemre, úgy, ahogy csak egy Nő tudná adni, oda is adná teljesen, de valamiért sokszor nem lehet, vagy ha mégis, akkor az álmokba visz. Egy másik lénye mesél valakiről- valamiről, amit beengedett a képzelet és az álom határán a szépség

igényével, átsüt sorain a gondolat ereje, tisztelete, mely mégis ugyanúgy jön-megy, mint a szerelem, de már tudja: annál több.

Örök asszony, éneklí a perc varázsától, az összes álmon át, a semmiségtől a teljességig, amelyet nem tud az élet megadni egy személyben, de még háromban sem, a tökéletesség elérhetetlensége, keserűsége, és az emlékek törnek föl, mégis vigasztalja az olvasót, és persze önmagát is! Emlékezik, a múltból tör elő a holnapi tavasz ígérete, a tapasztalata segíti, kérdésekkel teli óhaját értjük meg, a remény dalnokává lesz, felröppennek képek, árnyékok, a színház és a valóság között sétálunk, és megtudjuk élete nagy kérdését és igaz óhaját: Mivégre is vagyunk itt e földön, és ugyan ki őrzi meg emlékünket?

Rekviem helyett:

A gondolatfolyam nem törík meg, ott járunk, ahol a vágy, a kétség, az élet és a félelmetesség az úr, szeretteinken át, magunkért, mindenünkért szól a dal, Kharon ladikjában ülve a Styx folyón át evezve hallgatjuk a zenét, az imát, miközben a ladik csak jár és jár, part-part között örökre, születés és halál, egymás nélkül létezzhetetlen igazság, úgy ahogy a folyó sem létezne már, ha két partja nem szorítaná örök érvényű útjára, s mi csak a hullámaít csitíthatjuk, igaz szavainkkal, édesanyánkra gondolva. Anya dalok, az időskor jajkérdései, a szépség és egyszerűség igazát olvassuk, fájdalmat énekel szépen, s elgondolkodtat. Az élet- és halál kultúrája tanítható, megérthető voltát igazolja sorban függetlenül a mikrokörnyezet szokásaitól. Örök talány verseiben, kérdések, honnan az élet, és mikortól a halál. Hittel kész remény-nyel buzdít a fényre, és egyben int annak ellenkezőjére, ellentétek-ellentétek, a báránsírató éneke, a Pilátusok húsvéti öröme rendíti meg nyugalmaít. Áldozat és éték, ima és káromlás, hit és tagadás. Megtudjuk tőle, hogyan is haladunk, miként értjük, éljük, tanuljuk meg az életet, s tudjuk-e, hogy a vége mindig ugyanaz?

Dióhullás:

Folytatja töretlenül, a fák az élet szinonimája.

Szeretett Pécs városát énekli gyönyörű szavakkal, hihetetlen apró mozdulatokkal idéz élénk képeket, szavakat, hiteket, fényeket, embereket, gondolatokat: a kötődést magát. Milyen jól tudja azt is, hogy rideg a világ, nincs visszaút, az emlék csak a fájdalmunkra vigasz, helyes útra vár, magyarázatra akár, ha nem lenne egy tiszta álom, meg a kérdés: elhiggyük egyáltalán? Merengünk közben az elképzelt nyárfa tövében, bármit is gondolhatunk, elviszi a könnyű szél, pedig ott az óriási életigenlés, a szaporodás igazi oka, közben boldog, nevet, így adja meg nekünk újból az igazi reményt, az élet gyönyörűségét, a folyamatos változás, az újraéledés és elhalás dolgait teszi élénk gyönyörűen megénekelve! A Kék csend című verse már nem egy részletet ragad ki, előre mutat, és visszaköszön, útmutató, a nagy egészet vizsgálja.

Szépek a képek, szépek a szavak, szép az élet, de akkor minek a sírás, a sírás, ami jelzi a veszteséget, minek az ellentét, ha virágzik a rét, azért, hogy ősszel semmivé legyen az egész? Mesterien tartja egyensúlyban az ellentmondást, igazi filozófus. Tudjuk, hogy nem Ő teszi, nem mi tesszük, sem mások, talán nem is tudjuk: jön, van, volt, lesz, bármit is gondolhatunk róla: Van!

Az életigenlés versei simogatják lelkünket, a szülőföld, az élettér szeretetével tanít alázatra. Töredékek, csak nekünk-neki értékes helyek, az otthon éltető ereje olvasható tőle, látunk hajléktalant, bogáncsot az út szélén, kísért a kivert kutya képe, üldözi a nemtelenség, az udvariasság kísértete. Az élet megdöbbentő változásaiban, a különböző szituációkban keresi az embert, láttatja, hogy ezek csak szerepek-szerepek.

Monitor előtt:

Megtudjuk, hogy a technikai lehetőségek hoztak sok új barátot, kialakulnak érzelmek, jön a szépség éneke, látható a festő öröme, kéje a szép szónak, de azért megkérdezi önmagától is: valóban igazak lennének? Szereti ezt a lenge képet, a cyber tér megtelik emberi érzelmekkel, érzi, hogy jól jönnek, kellene, legyenek, de azt is tudja, egy pil-

lanat alatt eloszlik, mint a kámfor, volt, aztán már nincs. Dönt és ítél, bölcsen látja helyzetét, amennyire ez lehetséges, találkozik a költő és a múzsája, sorsokat ütköztet a Csillagív című versében, életérzései mégis örömteliek.

Vallomások:

Szól, vall önmagáról, hitéről, hazájáról, politikáról, hangyaszorgalmú életéről - lehetne egy sál akár-, sorshorgoló nagy művéről, amelyet most fázós nyakunk köré tekerhetünk. Melegségében benne van az összes tudása, de még most is kérdez, kételkedik, és azután megoldja válaszaival, ajándékát önzetlenül adja át nekünk; az olvasónak.

Szeged, 2006-04-02

Végh Sándor

Juhász Gyula díjas költő

Tartalomjegyzék

A BÚCSÚZTATÓ	50
A KÖLTŐ ÉS MÚZSÁJA	71
ÁLMOK ORSZÁGÚTJÁN	86
AMI ELVESZETT, ELVESZETT	97
ANNA A MONITOR ELŐTT	59
ANNA DUZZOG	61
ANNA LEVELE	61
A PERC VARÁZSA	15
ÁRNYAKAT ŪZVE	15
A „SEHOVA SE VISZ UTCA”	95
AUGUSZTUSI FELHŐK	18
BALATONI ANZIKSZ	78
BENNEM ÉLSZ	66
BOGÁNCSÉNEK	49
BORONGÓSAN	101
BOSZORKÁNYTÁNC	8
BÚCSÚ EGY RÉGI BARÁTTÓL	27
BÚCSÚ E-MAILBEN	63
CSAK ÁLOM	12
CSAK NEKED	3
CSEPPEN A VÍZ	43
CSILLAGÍV	72
CSODAVÁRÓK	11
DALOLJ RIGÓ	7
DIÓHULLÁS	41
EGY SZÜRKE VERS	60
EGY VISSZATÉRŐ ÁLOM	98
ÉJVARÁZS	56
ÉLETJEL	92
ELSŐ LÁTÁSRA	76
EMLÉKEZÉS ZSÓFI MAMÁRA	26
EZ TÖBB	14
FARSANGI ÜDVÖZLET	75
FÉLÁLOMBAN	101
FÉNYKOSZORÚBAN	15
FIAMNAK	85
FOGYÓ IDŐ	97
GONOSZ VIRÁGOK	96
GYORSULÓ IDŐBEN	89

HAJLÉKTALAN AZ ÉJFÉLI MISÉN	48
HAJNALBAN	10
HAJNALI SZERETŐ	13
HA KÖLTŐ VAGY	82
HALOTTAK NAPJÁN	31
HÁROM KÍVÁNSÁG	8
HÁROM LÉPÉS	32
HAZAFELÉ ÉJSZAKA	55
HITETLEN IMA KARÁCSONY UTÁN	88
HOLDEZÜST ROMANTIKA	16
HOL VAGY, JÚLIA	62
HORIZONT	99
HOSSZÚ UTAZÁS	90
HULLÓ CSILLAGOK	73
IDA ANNA AZ ÁLMOK ASSZONYA	9
JÓSZERENCSE ANYÁM	93
JUDIT ÉJSZAKÁJA	67
KARÁCSONYI KÉPESLAP-HANGULAT	74
KÉK CSEND	44
KÉTSÉG	25
KIS ÉJI ZENE	21
KÖNYÖRGÉS REMÉNYÉRT	93
KÖSZÖNET TANÁRAIMNAK	99
LESZÜNK-E	22
LETENYEI FÁK	46
MAGYAR VAGYOK	81
MAJD AZUTÁN	29
MADÁRNYELVEN	69
MADÁRIJESZTŐ	41
MÁRIA ÉS MÁRTA	87
MÁR NEM TUDOM	68
MENYASSZONYTÁNC	52
MINDEN VERSEM TIÉD	17
MINT A HANGYA	82
MINT FÁK A SZÉLBEN	37
NAPLÓ RÉSZLET	92
NÉGY SOR	12
NÉGYSZEMKÖZT	34
NEKEM CYRANO KELL	7
NE KÉRDEZZ SOHA	60
NINCS VISSZAÚT	39

NOLAN WHITE SÍRJÁRA	31
NOSZTALGIA PÉCS	38
NYÁRFA TÖVÉN	40
NYÜGÖS SZOLGA	83
ÖLEDBEN EGY MARÉK CSERESZNYE	77
ÖNARCKÉP TÉLEN	29
ÖREG ÖSZVÉR TÖPRENGÉSE	89
ÖRIZ MEG	19
ŐSZI LEVÉL	66
ŐSZI ÓRÁK	19
PAPÍRHAJÓ	13
PARTRAVETVE	65
PIROS KIRÁLY	73
POGÁCSA HÁZ	54
RAGYOGÁS	64
REKVIEM HELYETT	25
RINGÓ CSIPŐD EMLÉKE	77
SAPPHOT KERESVE	70
SORSHORGOLÓ	84
SZANDRÁHOZ	78
SZAVAK	91
SZÁMADÁS ELŐTT	94
SZÍNHÁZ	22
TALÁLKOZÁSOK	53
TALÁN LEVÉL	100
TÉL KÖZEPÉN	42
TITOK	96
TÖREDÉK	94
TÜKÖRKÉP	26
TÚL AZ ÓPERENCIÁN	70
ÜLTESS EGY FÁT	42
ÚTKÖZBEN	102
ÜZENT EGY CSILLAG	56
VALAKI MINDIG VISSZAHÍV	20
VALAKI VOLT	28
VALLOMÁS	81
VÁRAKOZÁS	67
VÉDTELENÜL	83
VÉTYEMI ÖSBÜKKÖS	43
VIGASZTALÁS	65
VIRÁGHALÁL	30

*A kötetben szereplő versek a a következő
weblapokon jelentek meg:*

www.Kalaka.com

Harmath.homestead.com

Semagyarok.homestead.com

Fullextra.com

Verslista.hu

Artagora.hu dokk.hu ekt.hu

irodalomkedvelok.freeweb.hu

Rozselang.uw.hu

HetedHéthatár magazin és weblapja

Napsziget magazin és weblapja